

Vi er i tvivl om, hvorvidt punktet om noma-defamilier og underretning er tilstrækkeligt. Det vil vi godt gå videre med i udvalgsspørgsmålene.

Så vil jeg godt spørge ministeren, om vi ikke har behov for en redegørelse om børn og unge-udvalgenes arbejde. De har nu fungeret siden 1993. Deres beslutninger er i sagens natur lukkede, men det betyder, at vi til gengæld ikke har nogen viden om, hvad der foregår i de sager. Det er de sværeste sociale sager, vi overhovedet har. Jeg vil bede ministeren tilkendegive, om det ikke var tidspunktet at få en undersøgelse eller en redegørelse om, hvad der sker i børn og unge-udvalgene.

Jeg har nævnt, at hvad angår efterværnet, forstår vi ikke, hvorfor ministeren har kappet et år af. Vi vil gøre os umage med at få det år tilbage igen under udvalgsbehandlingen.

Så mangler vi en tilføjelse i loven, noget i retning af: »Der skal i videst muligt omfang tages stilling til barnets holdning til foranstaltningen.«

Noget af det, som er det nye i de svære børnepolitiske sager, er, at vi tillægger børns udsagn større vægt. Det tror jeg er afgørende også i forbindelse med nogle af de fejlafgørelser, vi har set. Hvis barnets udtalelser havde været tillagt større vægt, var sagerne formentlig ikke endt, som de gjorde.

Endelig som det sidste: Vi overvejer at gå videre med en advokat, en barnets talsmand, i de her svære sager, hvor alle de voksne er udstyret med talsmænd, men børnene ikke er det.

Og så endelig: Vi er villige til også at sikre, at de her nye gode bestemmelser også bliver udført i virkeligheden. Et af vores problemer ved de hidtidige bestemmelser er, at en kommune – jeg siger ikke alle kommuner, men enkelte kommuner – slap af sted med at abstrahere fra de forholdsvis kloge formuleringer, der var i loven.

Da vi var i Norge, traf vi et nyt begreb, der hed mulkt. Det betød, at man blev idømt bøde, hvis man ikke opførte sig ordentligt. Det er meget vidtgående, men et eller andet mellem ingenting og derimellem.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Det er vedrørende underretningspligten, som også hr. Villy Søvndal var inde på. Det har jo tidligere været fremme, at mange pædagoger holder sig tilbage med hensyn til at bruge deres

underretningspligt, fordi de enten er usikre på reglerne om tavshedspligt og underretningspligt, eller fordi man i kommunen ikke tager deres indberetning alvorligt og i hvert fald ikke vil inddrage pædagogerne i løsningen af problemet.

Jeg vil gerne spørge hr. Villy Søvndal, om hr. Villy Søvndal ikke mener, der kan være behov for i lovgivningen at opstille rammer, der i højere grad end i dag kan sikre et bedre samarbejde mellem forvaltning og frontpersonale i arbejdet med risikobørnene, f.eks. ved en fast kontaktperson i kommunen for frontpersonalet. Det er noget, som f.eks. i Greve Kommune har resulteret i en stigning i antallet af indberetninger. Børns Vilkår nævner det også, og det er jo også helt i tråd med det, som også SF stemte for ved behandlingen af F 10 i oktober 1999.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jo, bestemt. Det er jo helt afgørende, hvis kvaliteten i de tunge børnesager skal lykkes bedre, at vi sikrer, at underretningen, som er noget helt fundamentalt, lykkes. Og underretning har betydning, tror jeg, i to tilfælde. Det ene er det, fru Tove Videbæk nævner: at hvis en melding kommer fra en pædagog eller en nabo, eller hvem det nu er, om, at et barn lider overlast, så bliver der handlet på baggrund af den sag.

Men jeg tror måske, at en af de største barrierer er, at det sker i de kommuner, hvor man ikke sidder med 120 sager. Jeg tror desværre, at der er nogle materielle barrierer, som vi også må undersøge, i den sammenhæng, men også gerne de modeller, som fru Tove Videbæk nævner. Jeg er i tvivl om, i hvor høj grad vi skal lovgive om en bestemt model, men det kunne jo også være i form af en række anbefalinger i betænkningssammenhæng.

Den anden underretning, der er vigtig, er underretningen fra kommune til kommune. Når et mishandlet barns forældre ikke vil møde myndighederne i X-købing, men vælger at flytte til Nordjylland, hvis de f.eks. bor på Lolland-Falster, og sagen derefter starter på ny, er det afgørende i den her lov, at vi sikrer, at det ikke udsætter sagen, så barnets rettigheder med hensyn til at blive beskyttet ikke er til stede.

Inge Refshauge (DF):

I Dansk Folkeparti er vi positive over for lovforslaget. Vi mener, at det er rigtigt og nødvendigt med en styrkelse af indsatsen, vel at mærke